

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. J. P.**, proti žalované: **Kancelář prezidenta republiky**, 119 08 Praha – Hrad, o žalobě proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky, vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 2. 2012, č.j. KPR 769/2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky, vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 2. 2012, č.j. KPR 769/2012, a rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 2. 2012, č.j. 769/2012, se zrušují.

II. Žalovaná je povinna poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti o informace ze dne 28. 1. 2012 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu řízení ve výši 3000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 2. 2012, č.j. KPR 769/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 2. 2012, č.j. 769/2012, jímž byla odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 28. 1. 2012, již podle zákona o svobodném přístupu k informacím žádal o sdělení, jaký byl celkový objem finančních prostředků vyplacených jako plat a obdobná plnění jednak zástupci vedoucího Kanceláře

prezidenta republiky P. H. a řediteli odboru politického Kanceláře prezidenta republiky a tajemníkovi prezidenta L. J.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že e-mailem podaná žádost o poskytnutí informací musí být opatřena elektronickým podpisem a dále tvrdil, že v případě požadovaných informací, týkajících se platových náležitostí zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky, právo na informace převažuje nad právem na ochranu soukromí, resp. informací o majetkových poměrech fyzických osob. Navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 2. 2012, tak jemu předcházející rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 2. 2012, dále aby žalované uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace a též povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla všechny žalobní námitky. K otázce doručení žádosti o informace uvedla, že pokud žalobce podal svou žádost cestou běžné e-mailové adresy, tedy nikoliv prostřednictvím elektronické podatelny, toto jeho podání nesplňovalo podmínky elektronického podání podepsaného zaručeným elektronickým podpisem podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu ve spojení s ust. § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu. Dále žalovaná uvedla, že v záležitosti poskytnutí informací o platových záležitostech některých zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku však výslovně odmítl aplikovat test proporcionality a tedy neposoudil, zda v tomto případě převáží právo na přístup k informacím nebo právo na ochranu soukromí. Žalovaná pak dospěl k závěru, že sdělením informací o výši platu některých osob bez jejich výslovného souhlasu by negativně zasáhlo sféru těchto osob. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání dne 20. 12. 2012, z něhož se žalobce omluvil, zástupkyně žalované uvedla, že žalovaná trvá na svých stanoviscích. Nadto poukázala na skutečnost, že v mezidobí rozhodoval Městský soud v Praze v obdobné věci a rozsudkem č.j. žalované uložil informace o platu zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky poskytnout. Osoba, jíž byly informace poskytnuty, je následně zveřejnila ve sdělovacích prostředcích. K tomu zástupkyně žalované předložila soudu kopie zpráv z tištěných i elektronických médií, v nichž byly tyto informace zveřejněny. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se především zabýval otázkou, zda žádost žalobce o poskytnutí informací byla podána náležitým způsobem. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce ji adresoval žalované a zaslal ji formou e-mailu bez elektronického podpisu. Žalovaná na to reagovala rozhodnutím č.j. 769/2012 ze dne 10. 2. 2012, jímž tuto žádost odmítla na základě ust. § 14 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění uvedla, že při projednávání žádosti o poskytnutí informací se použijí ustanovení správního řádu, tedy též ust. § 37 odst. 4 ohledně podání učiněného prostřednictvím veřejné datové sítě. Žalobce své podání učinil v elektronické podobě, ale bez zaručeného elektronického podpisu, tedy nikoliv zákonem předepsanou formou, a proto podle ust. § 14 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není žádostí ve smyslu tohoto zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 2. 2012 opravný prostředek, označený jako rozklad, v němž odmítl tyto argumenty žalované s tím, že podle ust. § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím lze žádost podat i elektronicky (e-mailem) bez zaručeného elektronického podpisu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 9 As 90/2008-70, na který se žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí odvolává, pojednává o formě a způsobu podání rozkladu proti odmítavému rozhodnutí, nikoliv o podání žádosti samé.

V žalobou napadeném rozhodnutí pak žalovaná setrvala na své argumentaci, odkávající na ust. § 11 odst. 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, a na rozsudek Nejvyšší správní soud sp. zn. 1 Ans 5/2010-172.

Tuto námitku soud shledal důvodnou.

Především je třeba konstatovat, že agenda žádostí o poskytnutí informací je upravena speciálním právním předpisem, tedy zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Při vyřizování žádostí, a to včetně jejich podávání, resp. přijímání, se tedy postupuje přednostně podle ustanovení tohoto zákona; jiný postup se použije jen tehdy, pokud tak tento zákon stanoví.

Podle ust. § 13 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost o poskytnutí informace se podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.

Citovaná norma upravuje způsob podávání, resp. přijímání žádostí o informace v souladu se záměrem zákonodárce omezit míru formálnosti při uplatňování práva na svobodný přístup k informacím. Z tohoto důvodu je výslovně stanovena libovolná forma žádosti a libovolný způsob jejího doručení povinné osobě. Vzhledem k tomu, že pro případ podání žádosti prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací není stanovena povinnost činit tak podáním označeným elektronickým podpisem, není osoba podávající žádost takovou povinností zatížena, tudíž po ní nelze plnění takové povinnosti vyžadovat a z nesplnění takové povinnosti nelze vyvozovat žádné negativní důsledky. Bez výjimky se zde uplatní ustanovení článku 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Argumentace žalované, odkávající na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. prosince 2010, č.j. 1 Ans 5/2010 – 172, a ze dne 23. září 2009, č.j. 9 As 90/2008 – 70, není důvodná. V obou posuzovaných případech se totiž Nejvyšší správní soud zabýval otázkou náležitosti doručení opravného prostředku proti rozhodnutí, jež povinný subjekt na základě žádosti o poskytnutí informací učinil. V tom případě se ale jednalo o jinou situaci, než jaká je posuzována ve věci nyní projednávané.

Není sporu o tom, že podle ust. § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení použijí ustanovení správního řádu. To znamená, že rozhoduje-li povinný subjekt o odmítnutí žádosti a žadatel uplatňuje proti jeho rozhodnutí opravný prostředek, o němž bude rozhodovat nadřízený orgán, řídí se jejich úkony příslušnými ustanoveními správního řádu. V takovém případě je žadatel povinen postupovat podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu, tedy musí svá

podání činit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem.

Tato povinnost se však týká právě až rozhodování o odmítnutí žádosti a odvolacího řízení. Na iniciální úkon žadatele, tedy na podání žádosti o poskytnutí informací a její přijetí povinným subjektem, se však ust. 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje, neboť tyto úkony nelze podřadit ani pod odvolací řízení, ani pod rozhodování o odmítnutí žádosti. Soud tedy své úvahy uzavřel s tím, že jakkoliv je zřejmé, že na podání opravného prostředku proti rozhodnutí povinného subjektu se vztahuje ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a takové podání tedy musí být opatřeno elektronickým podpisem, na samotné podání žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím tato povinnost nedopadá. Žadatel tedy není povinen svou žádost, činí-li ji prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací, opatřit elektronickým podpisem, a povinný subjekt ji nemůže z důvodu absence takového podpisu odmítnout.

Dále žalobce polemizoval s názorem žalované ohledně konfliktu mezi právem na soukromí, resp. na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů, a mezi právem na svobodný přístup k informacím. Žalovaná sice vzala na vědomí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010-79, avšak poukázala na to, že Nejvyšší správní soud výslovně odmítl aplikovat test proporcionality, tedy posoudit, které z uvedených práv, jež je v mnoha případech nutno aplikovat zároveň, v konkrétním případě převáží; v projednávané věci pak konstatovala, že na základě testu proporcionality požadované údaje o výši platů dotčených osob nezveřejní. Žalobce poukázal na to, že jím požadovaná informace se vztahuje k působnosti žalované jako povinného subjektu, přičemž jak P. H., tak L. J. splňují charakteristiku příjemců veřejných prostředků, a s připomenutím jejich veřejné činnosti jak v rámci jejich úředního postavení, tak v rámci publicistiky, dospěl k závěru, že z tohoto testu je zřejmé, že informování o platech obou vysoce postavených osob, vlivných a veřejně aktivních úředníků povinného subjektu plně odůvodňuje poskytnutí žalobcem požadovaných informací.

Této žalobní námitce soud rovněž vyhověl.

Z ust. § 1 odst. 2 zákona č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů, je nepochybné, že Kancelář je rozpočtovou organizací se samostatnou kapitolou ve státním rozpočtu České republiky. Žalovaná je tedy nesporně příjemcem veřejných prostředků, a tedy má plnou způsobilost být povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pan P. H. je zástupcem vedoucího Kanceláře prezidenta republiky pro oblast komunikace a kultury, a pan L. J. je ředitelem odboru politického Kanceláře prezidenta republiky a je zároveň tajemníkem prezidenta republiky (viz <http://www.hrad.cz/cs/prezident-cr/kancelar-prezidenta-republiky/cinnost-kancelare-prezidenta-republiky/organizacni-struktura.shtml>). Oba jsou tedy osobami úředně činnými v rámci Kanceláře prezidenta republiky jako příjemce veřejných prostředků a tedy povinného subjektu. Informace požadované žalobcem se tedy vztahují k působnosti povinného subjektu.

Vzhledem k těmto skutečnostem nezbylo Městského soudu v Praze než konstatovat, že na věc nyní rozhodovanou se v plné míře vztahují závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. května 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79. Nejvyšší správní

soud v něm uvedl, že „Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů .[.....]

Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“.

Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne.

Stěžovateli lze přisvědčit, že odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu z dřívější doby jsou nepřipadné, neboť tato rozhodnutí vycházela z jiného stavu zákonné úpravy poskytování informací, t. j. ze znění před novelizací provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., kterou bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno právě ust. § 8b.

Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t. j. o poskytnutí oprávněné.“

Jelikož Městský soud v Praze neshledal důvod, pro který by bylo nutno se od citovaných názorů Nejvyššího správního soudu odchýlit, dospěl k závěru, že žalovaná byla povinna poskytnout žalobci jím požadované informace.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím „nejdou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“ pak soud žalované uložil, aby žalobci poskytla požadované informace. V této souvislosti se soud zabýval námitkou žalované, že žaloba je již

nedůvodná, neboť v mezidobí byly žalobcem požadované informace o platových náležitostech pana P. H. a pana L. J. již poskytnuty jiné osobě, která je následně zveřejnila, takže jsou dostupné ve sdělovacích prostředcích.

Zde vzal soud v úvahu skutečnost, že podle ust. § 6 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace“, ovšem podle odst. 2 „pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne.“

Z citovaných norem je zřejmé, že poskytnutí informace není závislé na tom, zda požadovaná informace je anebo není zveřejněna. Povinný subjekt sice může žadateli sdělit, že požadovanou informaci si může vyhledat a získat z veřejně přístupného zdroje, avšak trvá-li žadatel na tom, aby mu taková informace byla poskytnuta, musí mu ji přímo poskytnout.

Za stavu věci, který byl při jednání soudu zjištěn, tedy dospěl soud k závěru, že žalovaná je povinna žalobci požadované informace poskytnout, a to bez ohledu na to, že již byly zveřejněny ve sdělovacích prostředcích.

Vzhledem k tomu soud jednak zrušil obě rozhodnutí vydaná žalovanou Kanceláří prezidenta republiky, resp. vedoucím Kanceláře prezidenta republiky, a jednak uložil žalované povinnost poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti o informace ze dne 28. 1. 2012 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová